

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

gaaet saa roligt, som den er her i de sidste Aar, og jeg tror, at man gør vel i nu i de vanskelige Tider, som vi har, men som er vanskeligere de fleste andre Steder, og som giver Anledning til megen Uro og megen Ophidselse og Splid i Befolkningen, at tænke paa, at det er af megen Betydning, at man har et godt Grundlag at bygge paa for de Mennesker, der er henvist til at leve af social Forsorg.

Jeg fremhævede forleden Dag og vil gerne sige i Dag ogsaa, at de Befolkningslag, det her paa mange Omraader drejer sig om, yder et virkelig stort Beløb, bringer store Ofre for at sikre sig selv; naar disse Befolkningslag betaler mellem 50 og 60 Mill. Kr. aarlig i Præmie til deres Sygekasse, Arbejdsløsheds- og Invalidforsikring, er det mægtige Beløb, naar man tager Hensyn til de økonomiske Forhold, de lever under. Det maa man respektere og anerkende, og enhver Bestræbelse, der gaar ud paa at kalde paa Selvhjælpstrangen hos disse Mennesker, bør fremmes, og det er det, vi med disse Lovforslag paa alle Omraader vil bidrage til. Man har sagt, at naar man gør Gangen til det offentlige lettere, vil Udgifterne nødvendigvis stige. Det er nu ikke saa afgjort. Tidligere var det altid et godt demokratisk Synspunkt, naar man hævdede, at det at støtte Folk i deres Bestræbelser for at klare sig selv i videst muligt Omfang var ogsaa rent økonomisk set en god Foranstaltning. Man er nu saa tilbøjelig til at skille disse Mennesker, der er henvist til social Forsorg, ud som mindre interesserede i god Samfundsøkonomi. Det har Venstre for Eksempel aldrig tidligere været inde paa. Man har altid hyldet det Princip, at man derved appellerede til det bedste i disse Mennesker, Selvhjælpstrangen, fordi, hvis man først havde bragt Folk under offentlig Forsorg paa en Maade, som svækkede deres Lyst til at klare sig i Fremtiden, blev det ogsaa rent økonomisk en langt dyrere Ordning. Jeg tror derfor, at naar Forhandlingen i Udvalget nu skal begynde efter de to Ugers 1ste Behandling, vi har haft, maa der, naar man ikke har rejst stærke Indvendinger mod Lovforslagets Hovedprincipper, og naar Venstre overfor det økonomiske, efter at den højtærede Minister har givet Tilsagn om, saafremt Prisdaldet viser sig at være varigt, da naturligvis ogsaa at ville tage Hensyn dertil, har erklæret sig villig til Forhandling ogsaa paa dette Omraade, være Grund-

til at tro, at det vil lykkes at faa et Resultat, og jeg vil betone igen, at vi fra vor Side vil bidrage, hvad vi kan, til, at et Resultat kan opnaas med Tilslutning fra alle Partier, og jeg haaber, at de to Oppositionspartier vil bidrage deres til, at vi kan faa en Ordning, som er fuldt forsvarlig og i Overensstemmelse med de økonomiske Forhold, som vi lever under i dette Land.

Geert-Jørgensen: Det hænder ofte, naar man gaar ned af Talerstolen, at man kommer i Tanke om et eller andet, som man kunde have sagt, naar man blot var kommet i Tanke om det før, men det hænder ogsaa, at der er noget, som man vilde have sagt, som man maaske endogsaa havde i sit Manuskript, men som man alligevel glemte at sige, og saa er det jo rart, at man til allersidst faar Lov til at sige det, man glemte. Da vi i Fjor behandlede den højtærede Socialministers Lovforslag om Folkeforsikring, udtalte jeg, at jeg syntes, at for Aldersrentnydere og Invalidere var 468 Kr. til en enlig Kvinde og 504 Kr. til en enlig Mand paa Landet for lidt til at leve af, og det var for Resten ogsaa for meget til at dø af, og jeg ønskede dette forhøjet. Jeg vil derfor udtale min Glæde over, at der nu i Lovforslagets § 40, første Stykke, er kommet noget nyt til. Det byder et Tillæg for Invaliditet paa 90 Kr. i København, 84 i Købstæderne og 70 paa Landet. Jeg tør naturligvis ikke smigre mig med, at det er min Paatale deraf, der har fremkaldt dette; det vilde naturligvis være alt for høje Tanker om Retsforbundets Indflydelse paa den højtærede Minister, men selv om jeg nu ikke tør smigre mig med det, har jeg dog alligevel Lov til at udtale min Glæde over, at det er kommet med.

Der hersker hos mange Mennesker og ogsaa hos Socialdemokrater — især hos Socialdemokrater — den Tro, at vi Retsforbundsfolk er Modstandere af Understøttelser til de syge og gamle og fattige o. s. v., til de arbejdsløse, og denne Tro bunder ret stærkt, navnlig i Socialdemokraternes Sind. For jeg antager, at naar man stadig udtaler dette, saa tror man det ogsaa. Det skinnede da ogsaa igennem det ærede Medlem Hr. H. P. Hansens Tale forleden Dag, idét det ærede Medlem bebrejdede Retsforbundet, at det i 1927 ikke havde stemt for den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse; det var, som om det ærede Medlem vilde sige: Der kan I se, hvordan Retsforbundets Folk er, de er mod alle sociale Understøttelser, altsaa ogsaa Understøttelser til de